

*Hij houdt van
haar... zolang
ze niet weet
wie hij écht is*

New York Times-bestsellerauteur

Kom mee met mij

Kristen Proby

ROMAN

Met mij # 1

Ook verschenen van Kristen Proby

Luister naar me (2019)

Dicht bij jou (2019)

Je laat me blozen (2019)

Het mooie van ons (2020)

Blijf bij mij (2020)

Kristen Proby

Kom mee met mij

Uitgegeven door Xander Uitgevers
www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *Come away with me*
Vertaling: D.S. de Vries en Maya Denneman
Omslagontwerp: Studio Jan de Boer
Omslagbeeld: Plain Picture
Zetwerk: ZetSpiegel, Best

Copyright © 2012 Kristen Proby
Copyright © 2021 voor de Nederlandse taal:
Xander Uitgevers BV, Haarlem

Eerste druk 2021

ISBN 978 94 0161 449 8 | NUR 302

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren. Mocht u desondanks menen rechten te kunnen uitoefenen, dan kunt u contact opnemen met de uitgever. Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Dit boek is opgedragen aan mijn moeder, Gail Holien.
Dank je wel dat je me de liefde hebt bijgebracht voor het lezen van
een mooi liefdesverhaal en dat je de geweldigste vrouw bent die ik ken.
Ik hou van je, mama.*

1

HET LICHT IS PERFECT vanmorgen. Ik houd mijn Canon voor mijn gezicht en druk de sluiters in. *Klik*. De Puget Sound bestaat uit allerlei kleuren: roze, geel, blauw. Bij uitzondering is het bijna windstil. Golven klotsen zachtjes tegen het beton onder mijn voeten en ik verlies me helemaal in de schoonheid voor me.

Klik.

Ik draai me naar links en zie een jong stel over de vlonders lopen. Alki Beach in Seattle is bijna verlaten, afgezien van een paar diehards of slapeloze vroege vogels zoals ik. Het jonge stel loopt bij me vandaan, hand in hand, glimlachend naar elkaar, en ik richt mijn lens op hen en klik. Ik zoom in op hun in gympen gestoken voeten en in elkaar verstrengelde handen en schiet nog wat plaatjes. Met mijn fotograferen geniet ik van hun intieme moment op het strand.

Ik adem de zoute lucht in en kijk weer uit over de baai terwijl een boot met rode zeilen wegvaart over het water. De stralen van de vroege-ochtendzon omspelen het tafereel en ik hef mijn camera weer om het ogenblik te vangen.

‘Waar ben jij verdomme mee bezig?’

Ik draai me om als ik een boze stem hoor en kijk in blauwe ogen, die het heldere ochtendwater weerkaatsen. Ze staan in een heel, heel kwaad gezicht.

Niet gewoon kwaad. Razend.

‘Pardon?’ piep ik. Mijn stem doet het niet zo goed.

‘Waarom laten jullie me verdomme niet met rust?’ De knappe – razendknappe – onbekende voor me staat te trillen van woede en ik zet instinctief een stap achteruit. Ik frons mijn voorhoofd en begin ook boos op hem te worden. *Waar ben jij verdomme mee bezig?*

‘Ik viel je helemaal niet lastig,’ antwoord ik, blij dat mijn stem krachtiger klinkt door mijn boosheid, en ik zet nog een stap achteruit. Meneer Beeldschone Blauwe Ogen met het gezicht van een sexy Griekse god is duidelijk een idioot. Helaas volgt hij mijn achterwaartse beweging en ik voel de paniek opwellen in mijn buik.

‘Ik ben het zat om altijd maar gevolgd te worden. Denk je dat ik het niet zie of zo? Hier met die camera.’ Hij steekt een hand met lange vingers uit en mijn mond valt open. Ik druk mijn camera tegen mijn borst en sla mijn armen er beschermend omheen.

‘Nee.’ Mijn stem is verbazingwekkend kalm en ik wil om me heen kijken naar een ontsnappingsroute, maar ik blijf maar in zijn boze, zoekleurige ogen kijken.

Hij slikt en knijpt zijn ogen tot spleetjes. Hij ademt hoorbaar.

‘Geef me die klotecamera, dan geef ik jou niet aan wegens stalken. Ik wil alleen de foto’s.’ Hij praat nu zachter, maar het klinkt niet minder dreigend.

‘Je krijgt mijn foto’s niet!’ Wie is die vent verdomme? Ik draai me om en hij pakt me bij mijn arm, draait me met een ruk om zodat ik hem weer aankijk en probeert mijn camera weg te grissen. Ik slaak een gil, ik kan bijna niet geloven dat ik praktisch voor mijn eigen huis word beroofd, maar dan laat hij me los, buigt zich voorover en zet zijn handen op zijn knieën. Hij schudt zijn hoofd en ik zie dat zijn handen trillen.

Godsamme.

Ik zet nog een stap achteruit, klaar om weg te rennen, maar met zijn hoofd nog steeds gebogen heft hij zijn hand en zegt: ‘Wacht even.’

Eigenlijk moet ik wegrennen. Snel. De politie bellen en deze lijpo laten aanhouden voor aanranding, maar ik blijf stokstijf staan. Mijn ademhaling wordt rustiger en om een of andere reden zakt mijn paniek af. Volgens mij zal hij me niks doen.

Ja, de slachtoffers van Jack the Ripper dachten natuurlijk ook dat hij ze niks zou doen.

‘Eh, gaat het wel?’ Mijn stem klinkt hijgerig en ik besef dat ik mijn camera nog steeds, bijna pijnlijk, tegen mijn borst gedrukt houd. Ik ontspan mijn handen en laat ze zakken als hij zijn hoofd met een ruk heft.

‘Maak verdomme geen foto van me.’ Zijn woorden klinken zacht en afgemeten, beheerst, maar hij staat nog steeds te trillen en haalt adem alsof hij zojuist een marathon gelopen heeft.

‘Oké, oké. Dat doe ik ook niet. Ik plaats de lensdop er weer op.’ Ik voeg de daad bij het woord, zonder mijn blik van zijn gezicht af te wenden. Hij blijft mijn handen nauwgezet in de gaten houden.

Jezus.

Hij haalt diep adem en schudt zijn hoofd, en nu kan ik de rest van hem eens goed bekijken. Wauw. Een prachtig gezicht, met duidelijke gelaatstreken, een stoppelbaard op zijn kaken en die helderblauwe ogen waar je in verdrinkt. Hij heeft warrig, goudblond haar. Hij is lang, veel langer dan mijn een meter achtenzestig, pezig en met brede schouders. Hij draagt een blauwe spijkerbroek en een zwart T-shirt, en beide kledingstukken spannen op alle goede plekken rond dat gespierde lijf.

Jezus. Wat zou hij er geweldig uitzien zonder kleding aan. Ironisch genoeg zou ik hem graag voor mijn camera hebben.

Hij kijkt me weer recht in de ogen; hij komt me vaag bekend voor. Ik heb het gevoel dat ik hem ergens van zou moeten kennen, maar de vluchtige herkenning is weg als hij weer wat zegt.

‘Ik wil graag dat je me die camera geeft.’

Meent hij dat nou? Gaat hij me toch nog beroven?

Ik lach kort en verbreek eindelijk het oogcontact, kijk op naar de nu blauwe lucht en schud mijn hoofd. Ik sluit mijn ogen en werp dan weer een blik op hem. Hij kijkt me aandachtig aan.

Ongewild glimlach ik terwijl ik zeg: ‘Jij krijgt deze camera echt niet.’

Hij houdt zijn hoofd schuin en knijpt zijn ogen weer tot spleetjes. De spieren in mijn onderbuik trekken samen bij zijn sexy blik en in stilte geef ik mezelf op mijn kop. *Niet opgewonden raken door een sexy overvaller, zo op de vroege ochtend!*

‘Je krijgt deze camera niet. Wie denk je wel dat je bent?’ Nu verhef ik mijn stem en ik ben erg tevreden over mezelf.

‘Je weet best wie ik ben.’

Zijn antwoord overvalt me en ik knijp mijn ogen tot spleetjes en kijk weer naar hem. Weer krijg ik het vreemde gevoel dat ik hem zou moeten kennen, maar ik schud gefrustreerd mijn hoofd.

‘Nee hoor.’

Hij trekt een wenkbrauw op, zet zijn handen op zijn smalle heupen en glimlacht, waarbij hij een perfecte rij tanden ontbloot. De glimlach bereikt zijn ogen niet.

‘Toe nou, lieve schat, speel dat spelletje nou niet. Geef me die camera of wis de foto’s, dan kunnen we allebei verder met waar we mee bezig waren.’

Waarom wil hij mijn foto’s hebben? Plotseling dringt tot me door dat hij denkt dat ik foto’s van hem heb gemaakt.

‘Er staan hier helemaal geen foto’s van jou op, lieve schat,’ antwoord ik.

Hij knijpt zijn ogen weer tot spleetjes en zijn glimlach verdwijnt. Hij gelooft me niet.

Ik zet een stap naar hem toe. Ik kijk diep in zijn opengesperde blauwe ogen en spreek heel duidelijk. ‘Ik. Heb. Geen. Foto’s. Van. Jou. Op. Mijn. Camera. Ik ben geen portretfotograaf.’ Ik voel dat ik bloos en sla mijn ogen even neer.

‘Waar maakte je dan foto’s van?’ Zijn stem klinkt nu gelijkmatig en hij kijkt verbaasd.

‘Het water, de boten.’ Ik gebaar naar de baai.

‘Ik zag dat je je camera op me richtte toen ik op dat bankje zat.’ Hij wijst naar het bankje achter me. Het staat in de buurt van waar het innige stel liep dat ik heb gefotografeerd. Ik pak mijn camera er weer bij en zie dat hij opnieuw gespannen raakt, maar ik negeer hem, zet het toestel aan en blader door mijn afbeeldingen totdat ik bij de foto’s ben waarvan hij vreest dat ze van hem zijn. Ik loop naar hem toe en ga naast hem staan. Mijn arm raakt de zijne bijna en ik voel de hitte van zijn sexy lijf. Ik dwing mezelf het te negeren.

‘Hier, dit zijn de foto’s die ik heb gemaakt.’ Ik draai het schermpje naar hem toe en blader erdoorheen, zodat hij ze allemaal kan zien. ‘Wil je de rest ook zien?’

‘Ja,’ fluistert hij.

Ik ga verder met de foto’s van het water, de lucht, de boten, de bergen. Er valt niet aan te ontkomen: ik ruik zijn frisse geur terwijl hij geconcentreerd naar de foto’s tuurt. Hij bekijkt elke afbeelding nauwkeurig en trekt met zijn duim en wijsvinger aan zijn lip. Zijn voorhoofd is gerimpeld.

Jesusmina, wat ruikt hij lekker.

Ik heb vanmorgen meer dan tweehonderd foto’s gemaakt, dus het duurt een paar minuten voordat we ze allemaal hebben doorgebladerd. Als we klaar zijn, kijkt hij me in de ogen en ik zie zijn gêné. Ik weet het niet helemaal zeker, maar zijn blik lijkt droevig.

Mijn hart maakt een sprongetje als hij glimlacht, een echte brede glimlach die de droefheid verjaagt, en hij schudt langzaam zijn hoofd. Met die glimlach zou hij gletsjers kunnen laten smelten. Oorlogen beëindigen. De nationale schuldencrisis oplossen.

‘Sorry.’

‘Dat kun je wel zeggen.’ Ik zet de camera uit en loop bij hem vandaan.

‘Hé, het spijt me echt heel erg.’

‘Je vindt jezelf zeker heel wat, dat je denkt dat iedereen met een camera een foto van je maakt.’ Ik loop gewoon verder en natuurlijk haalt hij me in, waarna hij zijn passen even groot maakt als de mijne.

Waarom is hij er nog steeds?

Hij schraapt zijn keel. ‘Mag ik vragen hoe je heet?’

‘Nee.’ antwoord ik.

‘Eh, hoezo niet?’ Hij klinkt verbaasd.

Zelf ben ik eigenlijk ook verbaasd.

‘Ik vertel overvallers niet hoe ik heet.’

‘Overvallers?’ Hij blijft midden in een stap staan, legt zijn arm op mijn elleboog en houdt me tegen. Ik kijk naar zijn hand, richt mijn blik omhoog en staar hem ijszig strak aan.

‘Laat me los.’

Dat doet hij onmiddellijk. ‘Ik ben geen overvaller.’

‘Je probeerde mijn camera te stelen. Hoe noem je dat dan?’ Ik loop weer verder en besef dat ik bij mijn huis vandaan loop. *Shit.*

‘Moet je horen, ik ben geen overvaller. Blijf even staan, wil je?’ Hij blijft weer staan, wrijft over zijn gezicht en kijkt me aan.

Ik draai me naar hem toe, mijn handen op mijn in spijkerbroek gehulde heupen, mijn camera ongevaarlijk bungelend om mijn hals, en kijk hem kwaad aan.

‘Ik weet niet wie jij bent,’ zeg ik op mijn beste zakelijke toon.

‘Dat is me wel duidelijk,’ antwoordt hij en een glimlach speelt om zijn lippen. Ik voel een steek, ik hoop dat hij me weer die grote grijns zal geven. Hij lijkt blij te zijn dat ik hem niet ken, maar het irriteert me. Zou ik hem moeten kennen?

‘Waarom glimlach je?’ Ongewild glimlach ik ook naar hem.

Hij neemt me van boven tot onder op, mijn donkere haar, dat op dit moment in een rommelig knotje zit, mijn nonchalante rode T-shirt dat strak om mijn borsten spant, een spijkerbroek, weelderige heupen en dijen, en kijkt dan weer met zijn diepblauwe ogen in de mijne. Zijn glimlach wordt breder en ik hap naar adem.

Wauw.

‘Ik ben Luke.’ Hij steekt zijn hand uit zodat ik die kan schudden. Ik kijk ernaar, ik vertrouw hem nog steeds niet helemaal, en richt mijn blik dan weer op zijn gezicht. Hij trekt een wenkbrauw op, bijna als uitdaging, en zonder het te willen leg ik mijn kleine hand in zijn grote, sterke hand en druk die stevig.

‘Natalie.’

‘Natalie.’ Hij spreekt mijn naam langzaam uit, kijkt naar mijn mond en ik bijt op mijn lip. Zijn adem stinkt en hij kijkt me weer in de ogen.

Fuck, wat is hij knap. Ik trek mijn hand uit zijn greep en kijk naar beneden. Ik weet niet wat ik nog meer moet zeggen en vraag me af waarom ik hier nog steeds bij hem sta.

‘Ik... Ik moet ervandoor,’ stamel ik, plotseling zenuwachtig. ‘Het was... een interessante ontmoeting, Luke.’ Ik wil om hem heen lopen naar mijn huis toe, maar hij gaat voor me staan.

‘Wacht, blijf staan.’ Hij haalt een hand door zijn al warrige goudblonde haar. ‘Het spijt me heel erg allemaal. Ik wil het goedmaken. Ontbijtje?’

Hij fronst zijn voorhoofd even, alsof hij dat niet had willen zeggen, en kijkt me dan hoopvol aan.

Zeg nee, Nat. Ga naar huis. Ga weer naar bed. Mmm... naar bed met Luke... Bezwete lichamen, gekreukte lakens, zijn hoofd tussen mijn benen, mijn lichaam kronkelend terwijl ik klaarkom...

Hou op!

Ik schud mijn hoofd in een poging mijn fantasie te onderdrukken en hoor mezelf zeggen: 'Nee, dank je. Ik moet gaan.'

'Wacht je man thuis op je?' vraagt hij met een blik op mijn ringloze vinger.

'Eh... nee.'

'Je vriend?'

Ik glimlach hem even toe. 'Nee.'

Zijn gezicht ontspant. 'Vriendin?'

Ik kan de opborrelende lach niet inhouden. 'Nee.'

'Mooi zo.' Hij geeft me weer die brede glimlach, en ik wil maar al te graag ja zeggen tegen deze knappe onbekende, maar mijn gezond verstand komt tussenbeide en ik bedenk dat dit niet veilig is. Ik ken hem niet, en hoe aantrekkelijk hij ook is, hij is nog steeds een onbekende.

Uitgerekend ik moet toch weten hoe gevaarlijk onbekenden kunnen zijn.

Dus neger ik het tintelende gevoel tussen mijn benen, schenk hem nog een glimlachje en zeg zo beleefd en krachtig mogelijk: 'Maar toch bedankt. Een fijne dag nog, Luke.'

Natuurlijk klinkt mijn beleefde en krachtige stem nu fluisterend.

Balen.

Terwijl ik met grote passen wegloop, hoor ik hem mompelen: 'Jij ook een fijne dag, Natalie.'

Ik loop snel naar huis, en voel Lukes blik op mijn Kardashian-achtige achterste, totdat ik de hoek naar mijn huis omsla. Waarom heb ik geen langer shirt aangetrokken? Mijn hart bonkt en ik wil gewoon veilig binnen zijn, veilig voor overvallers met een sexy glimlach. Mijn

lichaam heeft al in lange tijd niet zo gereageerd op een man, en hoewel ik moet toegeven dat het prettig voelt, is Luke gewoon helemaal te... wauw.

Ik doe de voordeur dicht en op slot en loop dan mijn neus achterna naar de keuken. Jules is ontbijt aan het maken!

‘Hé, Nat, heb je vanmorgen mooie foto’s kunnen maken?’ Tot mijn grote vreugde is mijn bff Jules druk bezig pannenkoeken om te draaien en ik ruik spek, dat in de oven krokant aan het bakken is. Mijn maag knort als ik mijn camera op de bar leg en een kruk bijtrek.

‘Ja, het was een goede ochtend,’ antwoord ik. Ik vraag me af of ik over Luke moet vertellen. Jules is nogal een romantisch type, en in haar hoofd zijn we waarschijnlijk aan het eind van het gesprek met elkaar getrouwd, maar zij is de enige aan wie ik alles toevertrouw, dus waarom niet? ‘Ik heb wat mooie plaatjes geschoten. Ik ben bijna beroofd... Een doorsneeochtend dus.’

Ik glimlach in mezelf als ik zie dat Jules zich snel omdraait. Ze hapt naar adem en laat een pannenkoek op de tegelvloer vallen.

‘Wat? Ben je ongedeerd?’

‘Ja hoor.’ Ik snuif. ‘Een of andere vent was kwaad dat ik misschien een foto van hem had gemaakt.’ Ik beschrijf hoe de ontmoeting verliep en ze glimlacht liefjes als ik klaar ben.

‘Zo te horen vindt hij je leuk, meid.’

Ik snuif weer. ‘Whatever. Hij is gewoon een of andere vent.’

Jules rolt met haar ogen en richt zich weer op de pannenkoeken. ‘Hij mag dan misschien “een of andere vent” zijn, maar als hij zo aantrekkelijk is als je zegt, had je met hem moeten gaan ontbijten.’

Ik kijk haar nors aan. ‘Gaan ontbijten met de aantrekkelijke overvaller?’ vraag ik ongelovig.

‘Doe niet zo theatraal.’ Jules draait het spek in de oven om en giet dan nog wat pannenkoekenbeslag op de bakplaat. ‘Zo te horen was hij heel aardig.’

‘Ja, toen hij niet mijn absurd dure camera probeerde te stelen, was hij een echte heer.’

Jules lacht en ik kan niet anders dan ook glimlachen.

‘Wat ben je vandaag van plan?’

Blij dat we over iets anders praten loop ik om de bar heen en schep een bord vol met heerlijk voedsel. ‘Ik heb om twaalf uur een shoot en vanmiddag moet ik wat dingen bezorgen. Ik moet echt proberen vanmorgen nog een dutje te doen.’

‘Kon je weer niet slapen?’ vraagt Jules.

Ik schud mijn hoofd. Ik ben een moeilijke slaper.

Ik ga weer op mijn kruk zitten en neem een hapje spek.

Jules staat naast me.

‘En jij?’

‘Tja, aangezien het dinsdag is, ga ik denk ik vandaag maar naar mijn werk.’ Jules is een heel succesvolle investeringsbankier in het centrum van Seattle. Ik ben ongelooflijk trots op mijn vriendin. Ze is superslim, heel mooi en succesvol.

‘We moeten toch de kost verdienen.’ Ik verslind de heerlijke pannenkoeken op mijn bord, spoel dan allebei onze borden af en zet ze in de vaatwasser.

‘Laat mij maar.’ Jules wil de keuken binnenkomen, maar ik wuif haar weg.

‘Nee, jij hebt al gekookt. Ik doe dit wel. Ga jij maar naar je werk.’

‘Dank je wel! Veel plezier met je shoot.’ Ze trekt veelbetekenend haar wenkbrauwen op en loopt naar de garage.

‘Veel plezier op kantoor, lieverd!’ roep ik haar na en we moeten er allebei om giechelen.

Ik loop de trap op naar mijn slaapkamer en trek al mijn kleren uit. Ik moet echt even slapen. Mijn klanten betalen me heel goed voor een leuke, mooie fotoshoot, dus ik moet goed uitgerust zijn.

Mijn kamer is groot, met ramen van het plafond tot de vloer. Dit is de enige kamer in het huis met wat roze. Ik ben dol op mijn lichtroze dekbed en donzige roze kussens. Mijn bed is eenvoudig, maar het hoofdeinde is een oude staldeur die ik aan de muur heb bevestigd om de kamer een landelijke sfeer te geven.

Ik laat me in mijn kingsizebed vallen. De zachte lakens strelen mijn naakte lichaam en ik kijk door het raam naar de oceaan. Ik ben dol op

dit huis. Ik wil hier nooit meer weg. Nooit. Alleen al het uitzicht is onbetaalbaar. Het azuurblauwe water buiten kalmeert me en terwijl mijn oogleden zwaar worden, denk ik aan diepblauwe ogen en een prachtige glimlach en ik val in slaap.

2

IK BEN INGELIJSTE FOTO'S van bloemen en strandtaferelen aan het rondbrengen bij de restaurants en winkels langs Alki Beach.

'Hallo, mevrouw Henderson!' Ik glimlach naar de mollige vrouw met grijs haar die achter de toonbank staat bij Gifts Galore, een van mijn favoriete snuisterijenwinkeltjes. Ik constateer blij dat mijn werk achter de kassa hangt. Er zijn planken vol strandsouvenirs, sieraden en andere kunstwerken. Het is een leuke plek om rond te dwalen.

'Hallo, Natalie! Ik zie dat je iets voor me hebt!' Ze glimlacht, komt achter de toonbank vandaan en omhelst me stevig.

'Dat klopt. Ik hoop dat je er iets mee kunt.'

'Jazeker, ik ben bijna door de voorraad heen die je vorige week hebt gebracht. Je bent een populaire jonge kunstenares aan het worden.' Mevrouw Henderson bekijkt mijn werk, ze slaakt bewonderende kreten en ik voel de trots in mijn borstkas zwellen als ze zegt dat ze alles wil hebben wat ik vandaag heb meegenomen.

We staan wat te kletsen bij de toonbank terwijl ze een cheque voor de verkopen van vorige week voor me uitschrijft. Ik draai me om om te vertrekken, en bots tegen een stevige borstkas aan.

'O, sorry...' Ik doe een stap achteruit en kijk omhoog. *O, shit.*

'Hallo, Natalie.' Luke kijkt op me neer, met een glimlachje om zijn lippen. Zo te zien is hij een beetje verbaasd, blij, en gewoon... O mijn hemel.

'Hallo, Luke.' Mijn stem klinkt weer hijgerig en in gedachten krimp ik ineen.

Mevrouw Henderson gaat verderop in de winkel een klant helpen en laat Luke en mij alleen. Ik staar naar mijn sandalen en zie dat ik naar de pedicure moet.

Wat moet ik nou zeggen?

‘Je bent dus kunstenaars.’ Luke kijkt naar mijn ingelijste foto’s, die nog op de toonbank liggen.

‘Ja.’ Ik volg zijn blik. ‘Ik verkoop mijn werk via de winkels hier in de buurt.’

Hij grijnst en ik voel weer die steek in mijn buik.

‘Wat doe jij hier? Dit lijkt me niet echt jouw soort winkel.’

‘Mijn zus is jarig en ik ben op zoek naar een cadeautje voor haar.’ Hij bekijkt een voor een mijn ingelijste foto’s. ‘Deze zouden perfect zijn. Ze heeft net een nieuw appartement gekocht. Welke zou jij aanraden?’ Hij werpt een blik achterom naar mij en ik heb geen andere keus dan dicht naast hem bij de toonbank te komen staan terwijl we samen de ruim twintig foto’s bekijken.

‘Houdt ze meer van bloemen of meer van landschappen?’ vraag ik.

‘Eh.’ Hij slikt. Heb ik soms een of ander effect op hem? Ik buig me nog wat dichtter naar hem toe. Ik doe net alsof ik de foto’s op de toonbank bekijk en hoor hem naar adem happen. ‘Waarschijnlijk van bloemen.’

‘Dan zou ik deze nemen.’ Ik glimlach in mezelf, genietend van zijn nabijheid nu ik me niet bedreigd voel door hem, en kies vier foto’s van bloemen, allemaal verschillende soorten en kleuren, en leg ze in een vierkantje zodat hij ze kan bekijken.

‘Perfect.’ Zijn gezicht klaart helemaal op door zijn glimlach en ongewild glimlach ik terug. ‘Je hebt echt talent.’

Zijn compliment overvalt me en ik voel mijn wangen branden. ‘Dank je wel.’

Luke betaalt mevrouw Henderson en loopt dan achter me aan de winkel uit en naar mijn auto.

‘Waar ga je heen?’ vraagt hij als hij me heeft ingehaald.

‘Tja, dat was mijn laatste adres, dus ik ga naar huis.’

‘Of,’ zegt hij nonchalant, ‘ik zou je op een kopje koffie kunnen trakteren.’

Mijn maag trekt samen van opwinding. Hij is nog steeds geïnteresseerd! En ik? Hij zou wel een koelbloedige moordenaar kunnen zijn. Of erger nog.

‘Happy hour?’ vervolgt hij.

Ik glimlach en wend mijn blik af terwijl ik stevig doorloop naar mijn auto.

‘Uit eten? Kan ik je op een ijsje trakteren?’ Hij haalt zijn vrije hand door zijn warrige haar en ik smelt.

Ergens in het openbaar zou toch veilig moeten zijn, dus voordat ik er te veel over kan nadenken hoor ik mezelf zeggen: ‘Kom, we gaan iets drinken. Een straat verderop is een bar met een goed happy hour.’

‘Ga maar voor!’

Mijn hemel, ik zou zo’n beetje alles doen voor die lach. ‘Wil je de foto’s voor je zus dan niet naar je auto brengen?’

‘Ik ben komen lopen.’ Hij haalt zijn schouders op.

‘Leg ze maar even bij mij in de auto.’ Ik ontgrendel de achterklep van mijn Lexus SUV en trek hem omhoog.

‘Mooie auto,’ zegt hij verbaasd. Hij kijkt me met opgetrokken wenkbrauwen aan.

‘Dank je wel.’ Ik trek aan de hendel zodat de kofferbak sluit en doe de auto weer op slot als we over de stoep verderlopen.

Luke trekt de vliegenierszonnebril van de boord van zijn zachte witte T-shirt en zet hem op, terwijl hij om zich heen kijkt alsof hij wil controleren of niemand naar hem kijkt. Ik frons mijn wenkbrauwen. Schaamt hij zich om met mij gezien te worden? Als dat zo is, waarom heeft hij me dan mee uit gevraagd?

Ik loop hier nog steeds over te piekeren als hij de deur van mijn favoriete Ierse pub voor me opendoet en we de koele bar binnenlopen.

‘Hoi! Welkom in de Celtic Swell.’ Een jonge serveerster glimlacht naar ons allebei, waarbij ze vooral aandacht aan Luke schenkt, en in gedachten rol ik met mijn ogen. ‘Het is heerlijk weer vandaag,’ vervolgt ze. ‘Willen jullie binnen of buiten zitten?’

Ik kijk naar Luke en zonder even te wachten of mij te vragen wat ik het liefst wil, zegt hij: ‘Binnen.’

‘Natuurlijk, loop maar mee, knapperd.’ Ze knipoogt naar Luke, mij volledig negerend, en gaat ons voor naar een zitje achter in de bar.

Bij onze plek gekomen wijst Juffrouw Flirt ons op de menukaart voor het happy hour die midden op tafel ligt, ze glimlacht weer breed naar Luke en laat ons dan alleen.

‘Schaam je je dat je met me uit bent?’ Ik ben vastbesloten dit tot op de bodem uit te zoeken.

Lukes adem stokt even, hij zet zijn zonnebril af waardoor zijn grote blauwe ogen weer te zien zijn en ziet er geschokt uit. De knopen in mijn maag lossen langzaam op.

‘Nee! Nee, Natalie, helemaal niet. Ik vind het juist geweldig om tijd met jou door te brengen.’ Hij ziet er heel oprecht uit. ‘Waarom wil je dat weten?’

‘Nou...’ Ik neem dankbaar een slok van het water dat de serveerster voor me heeft neergezet. ‘Je lijkt zo...’

‘Wat?’

‘Stil ineens.’ Het is het beste wat ik kan bedenken. *Jemig, waarom word ik zo zenuwachtig van hem?*

‘Ik ben blij dat ik hier met jou ben. Ik ben gewoon...’ Hij schudt zijn hoofd, haalt een hand door dat prachtige haar. ‘Ik ben erg op mezelf, Natalie.’ Hij ademt snel uit en sluit zijn ogen, alsof hij een moeilijke inwendige discussie voert, waarna hij zijn helderblauwe blik weer op mij richt.

‘Laat maar.’ Ik hef mijn handen voor me alsof ik me overgeef. ‘Ik wilde het alleen even weten. Rustig maar.’

Ik glimlach geruststellend en pak de menukaart voordat hij nog meer kan zeggen. De omslag in zijn stemming en de redenen daarvoor gaan me niks aan. We nemen gewoon een drankje. We houden het luchtig.

Hij glimlacht naar me en ik hoef gelukkig geen kletspraatje te beginnen omdat Juffrouw Flirt onze bestelling komt opnemen.

Luke kijkt me vragend aan. ‘Wat wil de dame?’

‘Een margarita, met ijs, zonder zout, en extra limoen.’ Mijn wenkbrauwen schieten steeds verder omhoog als de serveerster rood aanloopt. Het enige waaraan ik merk dat ze mijn bestelling heeft gehoord is haar heftige geschrijf op haar blocnote. Luke is sexy, ik kan het haar

niet kwalijk nemen dat ze aandacht aan hem schenkt, maar een oer-gevoel in me wil haar knappe bruine ogen uit haar hoofd krabben.

En hij is niet eens van mij.

Luke grinnikt. 'Maak er maar twee van.'

'Komt voor elkaar. Anders nog iets?' vraagt ze aan Luke, mij straal negerend. Ik glimlach in mezelf als Luke haar nauwelijks een blik waardig keurt en mompelt: 'Nee, dank je.'

'Ik verdien wel een margarita na de dag die ik heb gehad.' Ik neem een slokje water.

'Wat was dat dan voor dag?' Luke buigt zich iets naar voren en ik vind het geweldig dat hij oprecht geïnteresseerd lijkt.

'Nou.' Ik ga achteruit zitten en kijk omhoog naar het plafond alsof ik diep in gedachten verzonken ben. 'Eens even kijken. Ik kon vannacht niet goed slapen, dus besloot ik om vanmorgen vroeg te gaan wandelen en wat te werken. Toen werd ik bijna beroofd.' Ik kijk hem weer aan en werp hem een sarcastische blik vol afschuw toe. Luke lacht, een daverende lach, en de spieren in mijn buik trekken zich weer samen. Holy shit, wat is hij knap!

'En toen?'

'En toen, na een zeer dappere ontsnapping' – ik glimlach naar hem, hij heeft een grijns van oor tot oor op zijn gezicht en laat zijn kin op zijn handpalm rusten – 'ben ik naar huis gegaan. Ik heb ontbeten met mijn huisgenote en heb toen een dutje gedaan.'

'Dat had ik graag willen zien.' Hij heeft zijn ogen tot spleetjes geknepen en ik voel dat ik bloos.

'Had je me willen zien ontbijten met mijn huisgenote?'

'Nee, wijsneus, ik had je graag zien slapen.'

'Dat is niet erg opwindend, hoor.' Ik bedank de serveerster voor mijn drankje en neem een grote slok. O, wat heerlijk.

'En toen je wakker werd?'

'Wil je echt weten wat ik de hele dag heb gedaan?'

'Ja, graag.' Luke neemt een slokje en ik kijk toe hoe zijn lippen zich om het rietje plooiën. *O mijn hemel.*

'Eh...' Ik schraap mijn keel en Luke grijnst weer, hij geniet van

mijn reactie op hem. ‘Ik had om twaalf uur een fotoshoot, waarmee ik rond twee uur klaar was. Daarna ben ik spullen gaan bezorgen in de buurt en liep ik die knappe overvaller tegen het lijf die ik al kende, met wie ik nu een drankje drink.’

‘Ik vind het laatste gedeelte het mooist.’

O.

‘En wat hebt u vandaag gedaan, meneer?’ vraag ik en ik steun met mijn ellebogen op de tafel. Ik ben blij dat de aandacht weer op hem gericht is.

‘Toevallig kon ik vannacht ook niet goed slapen, dus ben ik vroeg opgestaan om een stukje te wandelen en van het water te genieten.’ Hij zwijgt even om een slok te nemen.

‘Hm-mm...’

‘Toen heb ik mezelf volledig voor paal gezet bij een ongelooflijk sexy en mooie vrouw die ik tegenkwam.’

Ik hap naar adem en bijt op mijn lip. *Sexy en mooi? Wauw.*

Luke kijkt naar mijn lippen, zijn ogen vernauwen zich weer tot spleetjes.

‘Heeft ze je je stomme gedrag vergeven?’ Mijn stem klinkt hijgerig.

‘Ik weet het niet. Ik hoop het.’

‘En wat heb je toen gedaan?’

‘Ik ben naar huis gelopen en heb wat gelezen.’

‘Wat heb je gelezen?’ Mmm, deze margarita is heerlijk.

Luke fronst even en haalt dan zijn schouders op. ‘Ik moest wat lezen voor mijn werk.’

‘O? Wat doe je?’ Ik gebaar naar Juffrouw Flirt dat ik er nog een wil, kijk Luke vragend aan en gebaar na zijn knikje dat ze hem er ook nog een moet brengen.

‘Waarom wil je dat weten?’ vraagt hij fluisterend. Hij is plotseling lijkbleek. Wat de fuck? Is hij echt een seriemoordenaar? Een spion? Heeft hij geen werk en is hij op zoek naar een suikertante? Die laatste gedachte zet ik uit mijn hoofd; zonder werk zou hij echt niet in deze buurt kunnen wonen.

‘Nu maak je me heel nieuwsgierig.’ Ik buig me voorover. Hij ziet er

ongemakkelijk uit, dus ik besluit hem uit zijn lijden te verlossen. ‘Maar het gaat me eigenlijk helemaal niks aan. Dus, je hebt wat gelezen, en toen?’

Luke ontspant zichtbaar, en zonder het te willen ben ik erg teleurgesteld dat hij me niet wil vertellen wat voor werk hij doet.

‘Ik heb ook een dutje gedaan.’

Ik grijns en neem hem van top tot teen op. ‘Wat was ik graag een vlieg op de muur geweest.’

Ik was bijna vergeten hoe leuk flirten is!

Hij lacht en dat is aanstekelijk, ik moet ook lachen.

‘Toen ben ik op zoek gegaan naar een verjaardagscadeautje voor mijn zus, en ik heb het perfecte cadeau gevonden.’

‘O? Wat was het?’ Ik houd mijn hoofd schuin, genietend van dit flirterige spelletje, en neem een slokje van mijn zalige drankje.

‘Nou, er is een geniale plaatselijke kunstenares die prachtige foto’s maakt, en ik had de mazzel dat ik werk van haar vond.’ Hij ziet er bijna trots uit en daar krijg ik een warm, gelukkig gevoel van.

‘Wat fijn.’ Ik weet niet wat ik anders moet zeggen.

‘Jij had dus een fotoshoot vandaag?’ Het gaat ineens weer over mij, hoe kan dat nou?

‘Ja.’ Ik heb denk ik nog een margarita nodig als dit gesprek de wending gaat nemen die ik denk. Ik gebaar naar Juffrouw Flirt en zonder het hem te vragen bestel ik er twee.

Hij trekt een wenkbrauw op. ‘Ik dacht dat je geen portretfotografie deed.’

‘Waarom dacht je dat?’ vraag ik met een gefronst voorhoofd.

‘Omdat je dat vanmorgen tijdens onze zeer ongebruikelijke ontmoeting tegen me zei.’

‘O ja, dat is waar ook. Ik doe geen traditionele portretfotografie.’ Ik schraap mijn keel en kijk de bar rond, overal heen behalve naar hem, biddend dat hij de volgende vraag niet stelt, en grimas als hij dat toch doet.

‘Wat voor portretfotografie doe je dan?’ Hij is in de war.

Ik haal diep adem. *Shit.*